

Tussen twee werelden

Het hoort erbij, pendelen tussen twee werelden. Congo als thuisbasis, en af en toe op bezoek in Nederland. Voor de oplettende lezer: zo begonnen we onze vorige nieuwsbrief ook! Toch is het erg moeilijk uit te leggen wat dat pendelen precies inhoudt. De eerste weken verlof in Nederland waren ontzettend wennen. Schone straten, volle schappen in de supermarkt, zoveel dingen lopen gestroomlijnd. Heerlijk! En toch hadden we behoorlijk last van keuzestress als we voor die volle schappen stonden, misten we een spontane ontmoeting of onverwacht bezoek en voelden we ons behoorlijk ontheemd. Aan het eind zagen we ernaar uit om terug te gaan naar Congo. Maar daar aangekomen, merkten we dat we toch ook aardig gewend waren geraakt aan de Nederlandse setting. Een bericht aan onze thuisfrontcommissie gaf een indruk hiervan: *“We hebben goeie reizen gehad en zijn goed aangekomen. Fijn om thuis te zijn. Het is wel een beetje een zootje. We zijn het huis aan het opruimen en schoonmaken (stof!). Stadsstroom was doorgeknipt (nieuw bedrijf, iedereen moet opnieuw aansluiten) en solar batterijen zijn 'op' dus stroom is een luxe. Beestjes in het kippenhok waar je jeuk van krijgt als je te dichtbij komt. Een beetje een harde landing dus.”* Het kostte dus ook weer moeite om te wennen in ons huis in Bunia!

We zijn dankbaar dat we inmiddels weer gesetteld zijn. Het huis is een stuk opgeruimd, gewassen gordijnen en klamboes (en de start van de regentijd) hielp een hoop tegen het stof. We hebben stabiele stroom dankzij een nieuwe stroomaansluiting en een nieuwe solar batterij. En nu de kinderen, naast thuis-school, weer naar de co-op gaan, hopen we ons ritme weer te hebben opgepakt. Dan is er weer ruimte voor ons werk.

Inhoud

Tussen twee werelden	1
Het ziekenhuis(je) van Kunda	2
Terugblik verlof	3
Kinderen	3
Blog	3
TFC	4
Gebod	4
Contact	4

Het ziekenhuis(je) van Kunda

Mark: Op een klein half uurtje (20km) rijden vanuit Bunia ligt Kunda. Ik bezocht de plek begin 2024 pas voor het eerst. Toen was het net geen zone rood-rood meer. In de jaren daarvoor was het dorp namelijk vrijwel leeggelopen na herhaaldelijke aanvallen van een gewapende groep in conflicten over de nabijgelegen goudmijnen. De dorpingen hadden hun eigen gewapende groep opgericht om zich te verdedigen. Iets dat het er niet per se beter op maakte.

Ik trof een miniziekenhuisje van 18 bedden. Alle (losstaande) gebouwen van de afdelingen zijn gemaakt van met modder en cement bepleisterd riet in een frame van palen. De daken van verroeste metalen platen. De gebouwen in slechte staat. Alleen al de operatiekamer: met dun triplex is deze ruimte afgescheiden van de opgenomen patiënten, een geïmproviseerd verlosbed doet dienst als operatietafel, de vloer van poreus cement, niet goed schoon te houden, geen putje om naar toe te dweilen, het vruchtwater loopt tijdens de keizersnede naar waar het heen wil.

Het voormalige personeel was grotendeels weggevlucht en de nieuwe verpleegkundigen waren jong en nog onervaren, met één dokter die parttime werkte. Toch moest het werk hier doorgaan, want de bevolking is arm en meestal niet in staat om voor zorg ergens anders heen te reizen. Het ziekenhuis was als een lichtje in de duisternis. Maar wel een zwak lichtje. Heel graag wilde de kerk dit zwakke lichtje wat krachtiger laten schijnen.

Vandaag was ik weer op bezoek. Inmiddels krijgt een stenen(!) gebouw vorm: een operatiekamer, beddenruimte, een ruimte voor wondbehandeling. De paar personeelsleden lijken het er vol te houden. Een jonge laboratoriumtechnicus is aangetrokken en doet wat hij kan met slechts een microscoop. Een jonge verloskundige geeft enthousiast onderwijs aan de groep vrouwen die zijn gekomen voor hun zwangerschapscontroles. Er zijn drie dokters die afwisselend de dagen van de week coveren. Het lichtje fonkelt wat meer.

Toch ben ik vandaag, tussen de complimenten die ik geef door, ook kritisch. Er worden geen controles

gedaan bij de opgenomen patiënten. De oplossing hiervoor ligt waarschijnlijk in het aannemen van meer verpleegkundigen. Het is schipperen met het lokaal leiderschap: de lokale gewapende groep was het niet eens met de schorsing van een medewerker vanwege dronkenschap. De leidinggevendenden van het ziekenhuis zijn bang voor een geweer tegen hun hoofd als ze de schorsing niet opheffen. Een jong kindje met een vergaande huidinfectie is in ademnood, maar er is geen zuurstof beschikbaar in dit ziekenhuisje. Dat moet een van de prioriteiten zijn, na de bouw van de operatiekamer. Ik maak echo's bij zwangeren en een paar dames met buikklachten. Op termijn moet er een echoapparaat komen, zodat men niet meer afhankelijk is van mij en mijn draagbare echo.

Maar ik geloof dat deze plek nu al een licht is. En in dat handjevol toegewijd personeel zie ik de liefde van God in praktijk gebracht.

Corine: Dat stenen gebouw in aanbouw is een project wat gefinancierd wordt door Samaritan's Purse. Dit is nu het tweede jaar op rij dat de Communauté Emmanuel een dergelijke samenwerking heeft met deze NGO. Ik wil graag een korte inkijk geven in hoe zo'n project tot stand komt.

Het begint met een 'descente sur terrain', oftewel: ernaar toe! Samen met superviseur Irizo spraken we met het management, enkele personeelsleden, en afgevaardigden van de kerk. Daarna gingen we het terrein bekijken, de staat van de gebouwen, de ruimtes. En inderdaad, een operatiegebouw is hard nodig, maar ook

een patiëntenzaal.

Dan de ontwerpfase. Dat begin ik meestal in een blocnote met ruitjespapier. En dan met potlood en gum. Tja, niet echt professioneel mischien, maar het werkt wel. Ik teken de verschillende ruimtes en hoe groot ze ongeveer moeten zijn. Ik neem dit keer het operatiegebouw van Lolwa als uitgangspunt, maar dan net een beetje anders. Zo teken ik er bijvoorbeeld een patiëntenzaal aan vast, met een eigen ingang, zodat het gebouw een L-vorm krijgt. Een foto van mijn papieren ontwerp stuur ik vervolgens naar de ingenieur. Hij maakt er een professionele plattegrond van en berekent hoe duur het gaat worden.

Daarna is het nog heel wat puzzelen en onderhandelen geblazen, om een kloppend budget te krijgen voor een gebouw dat aan de eisen voldoet.

En als het project dan wordt goedgekeurd, dan wordt het een stuk rustiger voor mij. Nu is de ingenieur en zijn équipe aan de beurt om dit gebouw ook echt werkelijkheid te laten worden.

Terugblik verlof

Nieuwerkerk a/d IJssel, Ridderkerk, Rotterdam, Heien Boeicop, Ouddorp, Brandwijk, Groot Nieuws Radio: zomaar wat plaatsen waar we afgelopen zomer te horen (en te zien) waren. We zijn dankbaar voor de hartelijke ontvangst in alle gemeenten, de kopjes koffie en plakjes cake en de goede vragen. Bovenal hebben we oprechte interesse en betrokkenheid ervaren voor het werk in Congo en ons persoonlijk als gezin. Er zijn tijden dat het werk en de omstandigheden zwaar zijn, maar we vinden kracht in de wetenschap dat er zoveel mensen meeleven, meebidden en meegeven!

Tot slot, wees allen eensgezind, leef met elkaar mee, heb elkaar lief als broeders en zusters, wees barmhartig en bereid de minste te zijn. (1 Petrus 3:8)

Kinderen

Thijmen, Aron en Aimée hebben genoten van de tijd in Nederland. Het was voor hen vakantie, logeren bij opa en oma en leuke dingen doen. Leren zeilen was de kers op de taart. Het leven in Bunia is dan behoorlijk wennen. Ze missen dingen die Nederlandse kinderen eigenlijk niet eens als iets bijzonders zien. Zoals dat ze hier niet zelfstandig naar een vriendje of vriendinnetje kunnen, omdat het niet altijd veilig is voor hen om alleen op straat te lopen. Ze kunnen ook niet even een boodschap gaan doen. Of even lekker een rondje fietsen.

Op maandag-dinsdag en donderdag-vrijdag gaan ze naar de co-op, een soort gezamenlijke thuisscholing met Amerikaanse kinderen in Bunia. In het afgelopen half jaar is er een gebouw met klaslokalen gebouwd, zodat we niet meer afwisselend bij ouders thuis hoeven te zijn. Corine geeft elke ochtend rekenen/wiskunde. Mark de science les op maandag. De middagen staan in het teken van de Nederlandse lessen thuis. Het is behoorlijk aanpoten voor ze (en voor ons als ouders), dus we zien uit naar de komst van juf Ineke eind oktober en november!

Blog “Straatkind in de kerk”

“Zondagochtend. We zijn laat. Achterin de kerk worden een paar stoelen bijgezet zodat we kunnen zitten. Ik kijk naast wie ik terechtgekomen ben. Een jongen van een jaar of acht. Hij zit alleen. Aan de ene kant van hem zit ik met naast mij Corine en twee van onze kinderen, aan de andere kant van hem zit mijn andere zoon. Alsof hij bij onze familie hoort. Een straatkind.”

Benieuwd hoe het verder gaat? Lees verder op www.gzb.nl/verhalen/straatkind-in-de-kerk

Aanmelden voor e-mails met gebedspunten, nieuwsbrief of blog, kan op www.gzb.nl/zorgincongo.

Kijk ook eens op [facebook.com/zorgincongo](https://www.facebook.com/zorgincongo) en [instagram.com/zorgincongo](https://www.instagram.com/zorgincongo).

Thuisfrontcommissie

Het was leuk om afgelopen zomer Mark, Corine & de kinderen weer eens live te treffen in Rotterdam tijdens hun verlof. Ze konden op “hun” – inmiddels – vertrouwde adres terecht in Rotterdam Hillegersberg. Voor ons als TFC was dat makkelijk want (bijna) alles is daar aanwezig, dus hoefden we van tevoren maar weinig voor ze te regelen. Alleen een auto, de fietsen en een piano kostte iets meer moeite maar ook dat is uiteindelijk goed gekomen. Uiteraard zijn we als TFC een avondje bij ze langs geweest en hebben we ze een paar keer getroffen in de kerk. Na een fijne maar intensieve verlofperiode was er nog even wat vertraging bij de terugreis omdat het visum voor Uganda langer op zich liet wachten. Maar de reis verliep verder goed en ze waren blij om weer thuis te komen in Congo. Leuk detail is dat daar een TFC-kaart met groetjes uit de kerk was aangekomen die er ongeveer een jaar over had gedaan!

Tijdens de verlofperiode hebben we met Mark & Corine gesproken over hun verdere plannen. Formeel loopt hun uitzendperiode volgend jaar zomer af maar wij merkten aan alles dat zij daar nog niet klaar zijn en misschien wel willen verlengen. We snappen best dat ze hun werk daar pas achter willen laten als dat voor hen goed voelt en dat is misschien nog niet volgend jaar. Tegelijkertijd is het ook belangrijk dat hun kinderen goed onderwijs krijgen, wat in Congo steeds lastiger wordt naar mate de kinderen ouder worden. Wij wensen hun veel wijsheid en Gods zegen toe bij de verdere plannen voor de toekomst. In ieder geval zullen wij die plannen op de voet volgen en hen blijven steunen.

Youri heeft deze zomer i.v.m. zijn verhuizing afscheid genomen als TFC-lid maar gelukkig is Nelleke alweer enige tijd “terug van weggeweest” om ons te versterken.

Harmen, Christel, Nelleke, Roel (tfcmarkcorine@gmail.com)

Gebed

Als zendingswerkers mogen we de verbinding zijn tussen Congo en Nederland. Door mee te leven kunt u meeleren over de wereldwijde kerk en zal het werk in Congo ook vrucht dragen in Nederland!

We danken voor:

- een goed verlof in Nederland met bemoedigende ontmoetingen.
- de terugkeer in Bunia, het organiseren van het huis en het opstarten van school en werk.
- de inzet van gezondheidszorgwerkers voor het werk van de kerk, zoals in Kunda.

We bidden voor:

- een goede afronding van de bouw van het operatiekamergebouw in Kunda.
- wijsheid in de keuze voor en ondersteuning van verschillende projecten van de kerk.
- vrede in Oost-Congo, een einde aan het geweld, een einde aan gewapende groepen.

GZB

Het werk in Congo wordt gesteund door GZB, een organisatie die gericht is op het ondersteunen van de wereldwijde kerk. De missie van de GZB is om wereldwijd mensen te bereiken met het Evangelie.

Giften kunt u overmaken op
NL63 ABNA 0476 3954 29
o.v.v. Fam. Godeschalk

Voor adreswijzigingen:
info@gzb.nl of 0343-512444

Colofon

Mark en Corine wonen als zendingswerkers in Congo, samen met hun kinderen Thijmen, Aron en Aimée. De uitzending vindt plaats vanuit de Pelgrimvaderskerk Rotterdam, in samenwerking met de GZB. Mark is tropenarts en Corine is biomedisch ingenieur. Zij willen Gods liefde laten zien door samen met de kerk in Congo te investeren in de lokale gezondheidszorg. Van juni 2016 tot januari 2018 werkten zij in Rwanda.

Post:	MAF Eastern Congo via PO Box 1, Kampala, Uganda
Corine:	corineslagboom@gmail.com
Mark:	godeschalk@hotmail.com
TFC:	tfcmarkcorine@gmail.com
Website:	www.gzb.nl/zorgincongo
Facebook:	www.facebook.com/zorgincongo
Instagram:	www.instagram.com/zorgincongo

